

свѣщенницы и книжницы-ти и старцы-ти. И казаха мѡ: съ коа власть правишь това? и кой ти даде тѡзи власть да стрѣвашъ това? И Исусъ отговори. И рече имъ: ѡче ви попытамъ и азъ едно слово и отговорте ми, и ѡче ви кажъ съ коа власть правѣ това. Крыщеніе-то Іоанново отъ неба-то ли бѣше, или отъ чловецы-ты? отговорете ми. И размышлявахъ съ себѣ си и говоряха: ако речемъ; отъ неба-то, ѡче рече: а защо не повѣрвахте въ него? Но ако речемъ: отъ чловецы-ты, боахъ сѧ отъ народа; зашто сички нмаха Іоанна чина истина бѣше пророкъ. И отговориша, и рѣкоха на Исуса: не знаемъ; тогава Исусъ отговори, и рече имъ: нето азъ ви казвамъ съ коа власть правѣ това.

Въ петъкъ на зі: недѣла.

Отъ Марка зачало 53.

Рече Господь таа притча: нѣкои си чловеки насади лозіе, и загради го съ плетъ, и ископа въ него точноло и съгради стѣлпъ, и даде го подъ наемъ на земледѣлцы, и отиде. И въ врѣмѧ-то на плода, проводи при земледѣлцы-ты, едного раба, да земе отъ плодъ-тъ на лозіе-то отъ земледѣлцы-ты. И тѣ го уловиша, и биша го, и го испратиша празденъ. И пакъ проводи до тѣхъ другиго раба; и него като навиха съ каманіе, развиха мѡ глава-та, и испратиша го безчестенъ. И пакъ прати другиго, и него убиша; и други много, едни биша, и други убиша. При-

това оѡче, понеже имаше единъ сынъ, любезенъ немѡ, проводи и него послѣденъ, до тѣхъ, и двамаше: ѡче сѧ засраматъ отъ сына ми. Земледѣлцы-тѣ рѣкоха помѣждѡ си: този є наследникъ-тъ; елате да го убиемъ, и ѡче бѣде наследіе-то наше. И хванаха (го), та го убиша и хвърлиша го въ нъ лозіе-то. Какво ѡче прочее да направи господарь-тъ на лозіе-то? ѡче доде, и ѡче погуби тыа земледѣлцы, и ѡче даде лозіе-то на други. Не стели прочели вы нито това писаніе: „Вамакъ-тъ, когото отхвърлиша зидари-ти, той стана глава на жгъла: отъ Господа бы това: и чѡдно є въ очи-ты ни.“ И искаха да го уловятъ, но убоахъ сѧ отъ народа: зашто раздѣха, че на тѣхъ рече таа притча, и оставиха го, та си отидоха.

Въ Сѣвбота на зі: нед. отъ Матѣа зач. 104.

Рече Господь таа притча. Уподобисѧ царство небесно на десѧтъ дѣвы, които зѣха свѣтильницы-ты си и излѣзоха да посрѣцнѣтъ младоженеца. И отъ тѣхъ петъ бѣха мѣдры, и петъ безмѣны. Безмѣны-ты, като зѣха свѣтильницы-ты си, не зѣха съ себе си масло. Но мѣдры-ты зѣха масло въ сѣдове-ты си съ свѣтильницы-ты си. И като сѧ баваше младоженецъ-тъ; додрѣмаша на сичкы-ты, и спѣха. Но по срѣдѣ ноцъ раздѣдѣ сѧ выкъ: єто младоженецъ-тъ иде: излизайте да го посрѣцнете. Тогава сѧ надигнаха сич-

кы-ты